



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Kuchynky a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobce: Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Brno, Jezuitská 4, proti **žalované: Ředitelka Dětského domova DOMINO, Plzeň**, se sídlem Plzeň, Vojanova 22, *zastoupené JUDr. Markem Görgesem, advokátem, se sídlem Plzeň, Žižkova 52*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. června 2011, čj. 327/605/11,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 8. června 2011, čj. 327/605/11, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalované k dalšímu řízení .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 3. 5. 2012 podanou ve veřejném zájmu domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalované, kterým byla nezletilému dítěti uložena povinnost hradit příspěvek na péči v zařízení dle § 27 odst. 1 a 2 a § 29 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb.

Problematika úhrady péče poskytované v dětských domovech byla upravena zákonem č. 109/2002 Sb., o výkonu ústavní výchovy nebo ochranné výchovy ve školských zařízeních a o preventivně výchovné péči ve školských zařízeních a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon č. 109/2002 Sb.“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).

[I] Žaloba, vyjádření žalované k žalobě

1. Žaloba

Žalobce v podané žalobě nejprve poukázal na procesní pochybení žalované, která nezletilé H.K., jakožto účastnici předmětného řízení, které byla uložena povinnost hradit příspěvek na péči v plné výši, nebylo vydané správní rozhodnutí vůbec doručeno. V této souvislosti žalobce konstatoval, že nezletilá H.K. z důvodu nedostatku věku zjevně neměla plnou procesní způsobilost, a proto bylo třeba ustanovit jí v řízení opatrovníka, což však správní orgán neučinil.

Žalovaná napadeným rozhodnutím ve výroku rozhodla tak, že „*Rodiči dítěte H.K. (...) paní M.K. (...) se příspěvek nestanovuje na úhradu péče poskytované dítěti v zařízení. Příspěvek se uhradí z vlastního příjmu nezletilé (ze sirotčího důchodu) a to za dobu od 14. 12. – 31. 12. 2010 částku 829,14 Kč a dále od 1. 1. 2011 ve výši 1.381,90 Kč – měsíčně.*“. Rozhodnutí bylo kuse odůvodněno tím, že H.K. pobírá sirotčí důchod ve výši 5.127,- Kč měsíčně, z něhož bude příspěvek hrazen. Výrok o tom, že M.K. se příspěvek nestanovuje, není odůvodněn vůbec. Z předloženého spisového materiálu dále není patrné, že by vyjma oznámení o zahájení správního řízení M.K. (matce nezletilé), obstarání zprávy České správy sociálního zabezpečení o existenci sirotčího důchodu, výzvy M.K. podle § 36 odst. 3 správního řádu k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a vyhotovení konečného rozhodnutí (včetně jeho doručení matce nezletilé) byl ve věci učiněn jakýkoli další úkon.

Stran otázky nedostatku plné procesní způsobilosti nezletilé H.K. jakožto účastnice řízení, žalobce uvedl, že ze správního spisu nevyplývá a nelze z něj zjistit, že by nezletilá byla v průběhu řízení řádným způsobem zastoupena. S ohledem na dikci ustanovení § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. je přitom nutno dovodit, že k úhradě příspěvku na péči je povinna primárně matka nezletilé, přičemž sama nezletilá se má rovněž na úhradě podílet. Je tedy zřejmé, že v takovém případě se zájmy rodiče a dítěte mohou dostat do kolize. Žalobce citoval § 37 odst. 1 a 2 zákona č. 94/1963 Sb., o rodině, ve znění pozdějších předpisů (žalobcem dále označovan též jen jako „*zákon o rodině*“), dle kterého žádný z rodičů nemůže zastoupit své dítě, jde-li o právní úkony ve věcech, při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem nebo ke střetu zájmů dětí těchto rodičů. Nemůže-li dítě zastoupit žádný z rodičů, ustanoví soud dítěti opatrovníka, který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat. Nezletilá tedy měla být v daném případě zastoupena opatrovníkem. Správní orgán proto pochybil, pokud nezletilé neustanovil v řízení kolizního opatrovníka a ponechal dítě v řízení zcela nezastoupené, přičemž i tato vada je ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. důvodem ke zrušení rozhodnutí žalovaného rozsudkem bez jednání.

Žalobce dále upozornil, že podle § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. jsou rodiče povinni hradit příspěvek na úhradu péče poskytované dětem a nezaopatřeným osobám v zařízeních. V případě, že dítě nebo nezaopatřená osoba má vlastní pravidelné příjmy, podílí se na hrazení příspěvku v rozsahu stanoveném ve znění § 29 uvedeného zákona. Z citovaného ustanovení žalobce dovodil zásadu, že jsou to rodiče, kdo jsou primárně povinni hradit příspěvek, přičemž pokud má dítě vlastní pravidelný příjem, podílí se na jeho hrazení. Pokud by rodiče tuto prioritní povinnost hradit příspěvek neměli, pak by nemělo žádný smysl ani slovní vyjádření, že se dítě na hrazení příspěvku „*podílí*“. Až teprve v souvislosti s pojmem

„podílí se“ odkazuje § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. na ustanovení § 29 téhož zákona. Ustanovení § 29 je nutno interpretovat tak, že navazuje na § 27 a doplňuje ho co do způsobu určení rozsahu povinnosti z hlediska kvantitativního, v žádném případě však nemůže nikterak derogovat základní povinnost rodičů stanovenou v § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb.

Podíl dítěte na příspěvku tak nelze stanovit bez určení výše plnění rodiče, a tedy bez zjištění skutkového stavu o výši jeho příjmů. Z obsahu správního spisu ani z textu vydaného správního rozhodnutí však nevyplývá, že by se žalovaná během řízení pokusila zjistit majetkové a finanční poměry matky nezletilé, nadto ani není patrné, že by matka nezletilá postupovala vůči školskému zařízení v souladu s § 28 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb., když k jejímu celkovému příjmu není ve spisu žádný doklad. Naopak, ze spisu je patrné, že správní orgán již předem nehodlal stanovit povinnost platby příspěvku rovněž matce nezletilé. Správní orgán provedl v řízení jediný důkaz, ten se vztahuje k existenci sirotčího důchodu. Nezjistil však názor nezletilého dítěte, když mu neposkytl možnost, aby bylo vyslyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce, nebo příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí. Správní orgán v rozporu s povinností uloženou mu v § 50 odst. 2 správního řádu neopatřil v řízení všechny potřebné podklady, a neprovedl tak řádné dokazování ve smyslu § 51 a násl. správního řádu. Jestliže ve správním řízení nebyla učiněna dostatečná skutková zjištění, nemohlo být ve věci vydáno přezkoumatelné rozhodnutí.

Dochází-li při rozhodování orgánu veřejné moci k interpretaci právního předpisu, musí jít o interpretaci konformní s ústavním pořádkem České republiky. Interpretace právní normy, jak ji provedl správní orgán v napadeném rozhodnutí, je s těmito zásadami v rozporu. Správní orgán užil výlučně interpretaci jazykovou, aniž vzal v úvahu kautely, které vymezuje právní řád jako celek (vyživovací povinnost rodičů vůči dětem, zásady dodržování dobrých mravů, subsidiarity a proporcionality, přednosti nadřazených právních norem před normami nižší právní síly, přednosti zájmu dítěte nad zájmem státu na odvodech).

Při způsobu interpretace, který staví na systematickém, logickém, holistickém a teleologickém základu, měl správní orgán postupovat v zákoně chronologicky, a až vylučovací metodou dospět od § 27 přes § 28 k § 29 zákona č. 109/2002 Sb. Pro správní orgán bylo závazné nejprve ověřit majetkovou situaci zbylého rodiče. Teprve pokud by bylo zřejmé, že splňuje podmínky § 28 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb., bylo by teoreticky přípustné dítěti s vlastním příjmem stanovit povinnost platit příspěvek na úhradu péče v plném rozsahu. Daná interpretační pravidla byla rozebrána např. nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 3. 1996, sp.zn. Pl.ÚS 48/95; ze dne 17. 5. 2001, sp.zn. III. ÚS 580/2000; ze dne 20. 11. 2000, sp.zn. IV. ÚS 548/99; ze dne 14. 4. 2010, sp.zn. I.ÚS 2736/07; ze dne 30. 6. 2010, sp.zn. II. ÚS 671/09. Správní orgán nemohl „mlčením“ přejít pravidla stanovená § 27 a § 28 zákona č. 109/2002 Sb., neboť postavení rodičů při hrazení příspěvku není alternativou k postavení dětí s příjmem. Přednostním povinným jsou vždy rodiče. Povinnost dítěte (ač o ní zákon smlčuje a tento pojem nepoužívá) je povinností subsidiární a nemůže nahrazovat, jak se správní orgán mylně domnívá, povinnost žijícího rodiče. Žalobce dále argumentoval čl. 1 a čl. 10 Ústavy, čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též jen „LZPS“) a čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte s tím, že interpretace provedená v daném případě žalovanou je rozporná s citovanými normami vyšší právní síly.

Žalobce uzavřel, že je napadené rozhodnutí nezákonné. Žalovaná porušila čl. 1 a čl. 10 Ústavy, čl. 4 odst. 1 LZPS, čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, § 2, § 3, § 29 odst. 4, § 32 odst. 1, odst. 2 písm. a), § 50 odst. 2 SŘ a § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. Závažný veřejný zájem na podání žaloby je dán skutečností, že, jak bylo orgány státního zastupitelství zjištěno, jde o systémovou chybu ve způsobu vedení řízení a rozhodování jednoho z několika dalších (a totožně rozhodujících) správních orgánů, a to ve větším počtu obdobných věcí. Dochází tak plošně k vydávání nezákonných rozhodnutí, jež ekonomicky poškozují nezletilé děti, což by mohlo ohrozit zabezpečení jejich harmonického vývoje do budoucna. Nepřehlédnutelný je také předpokládaný judikatorní význam soudního rozhodnutí, vztahující se k dosud neřešené problematice.

2. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve vyjádření k žalobě souhlasila s popisem skutkového stavu, jak je uveden v žalobě. Nesouhlasila však s tím, že vyjma listin tvořících spis, nebyl ve věci učiněn jakýkoliv další úkon. Za další úkon učiněný v řízení žalovaná pokládala získání informace o příjmech matky, na základě které zjistila, že matka nezletilé je ve výkonu trestu, není pracovně zařazena, a nemá tak žádný pravidelný měsíční příjem. Tyto informace žalovaná po jejich zjištění zaznamenala do spisu dítěte a byly rozhodující pro zvolený postup při stanovení příspěvku. Žalovaná rovněž uvedla, že § 28 odst. 1 a 2 zákona č. 109/2002 Sb., jak i sám žalobce v textu žaloby poznamenal, stanoví povinnost rodiči doložit jeho příjem nebo příjem společně posuzovaných osob, který by po zaplacení příspěvku byl nižší než 1,5 násobek životního minima. V takovém případě se stanoví příspěvek v takové výši, aby 1,5 násobek životního minima zůstal zachován. Pokud by takto stanovený příspěvek byl nižší než 100,00 Kč, příspěvek se nestanoví. Žalovaná matce nezletilé zaslala oznámení o zahájení správního řízení a současně umožnila matce nezletilé podle § 36 odst. 3 správního řádu prostřednictvím zaslané výzvy vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Zde tedy mohla matka nezletilé doložit její měsíční příjem, a žádat tak snížení či prominutí poplatku. Matka nezletilé žádným dokladem nedoložila její měsíční příjem, ke kterému by bylo přihlédnuto, a tak splnění podmínky pro snížení nebo prominutí příspěvku nebylo prokázáno. Zákonná úprava povinnosti hradit příspěvek na úhradu péče poskytované dětem a nezaopatřeným osobám v zařízeních neobsahuje řešení pro situace, kdy rodič dítěte nemá pravidelný měsíční příjem, natož situaci, kdy je ve výkonu trestu. Oporu, jak postupovat, žalovaná nenalezla ani v ustálené rozhodovací činnosti soudů. Žalovaná nespatořovala svůj postup v rozporu s právními předpisy, když postupovala podle § 27 odst. 2 a § 29 odst. 2 zákona č. 109/2002 Sb.

K námitce, že nezletilé nebyl v řízení ustanoven opatrovník, žalovaná uvedla, že se domnívala, je-li účastníkem řízení matka nezletilé, která má rodičovskou zodpovědnost, není nutné ustanovit opatrovníka. Žalovaná byla názoru, že by v daném případě nedošlo ke střetu zájmu mezi rodičem a dítětem. Nespatořovala proto svůj postup jako nezákonný.

Žalovaná proto žádala, aby rozhodnutím soudu byla tato mezera v zákoně, která není řešena judikatorní praxí, upravena a konečné rozhodnutí ponechávala na úvaze soudu s tím, že je připravena rozhodnutí akceptovat.

[III] Skutkový základ věci

Podáním ze dne 15. 12. 2010, čj. 327/200/10, žalovaná zahájila správní řízení za účelem uložení povinnosti hradit příspěvek na úhradu péče poskytované nezletilé H.K. umístěné do zařízení žalované od 14. 12. 2010. V oznámení je uvedeno: „*Příspěvek bude hrazen podle § 29 odst. 2: z příjmu dítěte (sirotčího důchodu) se k úhradě příspěvku použije část příjmů převyšujících 50 % částky určené podle § 27 odst. 2 platné pro příslušnou věkovou kategorii, a to až do výše podle § 27 odst. 2. Po uhrazení příspěvku bude rozdíl ukládán nezletilému na vkladní knížku.*“. Oznámení o zahájení správního řízení bylo zasláno matce nezletilé M.K.

Správní spis dále obsahuje oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 24. 5. 2011 adresované Dětskému domovu Domino (Mgr. N.E.), z něhož vyplývá, že níže uvedená dávka nezletilé H.K. (= sirotčí důchod ve výši 5.127,- Kč) bude vyplácena na účet dětského domova, neboť Mgr. N.E. byla ustanovena (rozhodnutím Úřadu městského obvodu Plzeň 5 – Křimice ze dne 18. 1. 2011, čj. ÚMO5/0050/2011) zvláštním příjemcem dávky důchodového pojištění jmenované. Listinou ze dne 2. 6. 2011, čj. 327/584/11, bylo žalovanou konstatováno shromáždění podkladů pro rozhodnutí a sdělen termín, kdy se lze seznámit s podklady pro rozhodnutí. V rozdělovníku je uvedena M.K.

Ve výroku napadeného rozhodnutí bylo uvedeno: „*Rodiči dítěte H.K. (...) paní M.K. (...) se příspěvek nestanovuje na úhradu péče poskytované dítěti v zařízení. Příspěvek se uhradí z vlastního příjmu nezletilé (ze sirotčího důchodu) a to za dobu od 14. 12. – 31. 12. 2010 částku 829,14 Kč a dále od 1. 1. 2011 ve výši 1.381,90 Kč – měsíčně.*“. V odůvodnění je uvedeno, že: „*Matce M.K. (...) se příspěvek nestanovuje, neboť nezl. H.K. pobírá sirotčí důchod ve výši 5.127,- Kč měsíčně, z kterého bude hrazen příspěvek podle § 29 odst. 2: z příjmu dítěte se k úhradě příspěvku použije část příjmů převyšujících 50 % částky určené podle § 27 odst. 2 platné pro příslušnou věkovou kategorii to je od 14.12.-31.12.2010 částkou 829,14 a dále od 1.1.2011 ve výši 1381,90 Kč měsíčně. Po uhrazení příspěvku bude rozdíl ukládán nezletilé na vkladní knížku. Výše příspěvku byla určena podle § 27 odst. 2 písm. d) uvedeného zákona. M.K. se neseznámila s podklady pro rozhodnutí.*“ Podle připojené doručky bylo napadené rozhodnutí doručeno M.K. dne 9. 6. 2011.

[III] Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla ve smyslu § 72 odst. 2 s. ř. s. podána včas, osobou k tomu oprávněnou dle § 66 odst. 2 s. ř. s. K přípustnosti žaloby dle § 68 písm. a) s. ř. s. vázané na vyčerpání řádných opravných prostředků krajský soud uvádí, že v případě podání žaloby ve veřejném zájmu dle § 66 odst. 2 s. ř. s., jak k tomu došlo v nyní posuzovaném případě, Nejvyšší státní zástupce nemusí vyčerpat všechny procesní prostředky k tomu, aby tato žaloba mohla být podána. Žaloba je tedy přípustná, i když směřuje proti prvostupňovému rozhodnutí, proti němuž nebylo podáno odvolání (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 23. 4. 2008, čj. 29 Ca 60/2006-44, publikovaný pod č. 1625/2008 Sb. NSS).

Žalobce uplatnil námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, proto se krajský soud musel nejprve vypořádat s otázkou, zda je napadené rozhodnutí způsobilé

soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, pro kterou by muselo být napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušeno.

Jak je poznamenáno výše, nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí. Obecně lze za nesrozumitelné považovat takové rozhodnutí, z jehož výroku nelze zjistit, jakým způsobem bylo rozhodnuto, jehož výrok je vnitřně rozporný nebo nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, dále takové rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem a kdo byl rozhodnutím zavázán, apod. V případě nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů pak soud posuzuje, zda se žalovaný v rozhodnutí vypořádal se všemi žalobcem uplatněnými okolnostmi a zda srozumitelným způsobem uvedl, jaké skutečnosti vzal při svém rozhodování za prokázané a kterým naopak nepřisvědčil, jakými úvahami byl ve svém rozhodování veden, o které důkazy opřel svá skutková zjištění a které důvody jej vedly k vyslovení závěrů obsažených ve výsledném rozhodnutí.

Vychází-li krajský soud z výše uvedených závěrů, jakož i ze základních zásad vztahujících se k obsahovým náležitostem odůvodnění rozhodnutí, pak je zřejmé, že žalobou napadené rozhodnutí tyto základní náležitosti postrádá, a tedy je skutečně vadou nepřezkoumatelnosti zatíženo. V dané věci odůvodnění napadeného rozhodnutí neumožňuje jeho řádný přezkum. Žalovaná v posuzované věci zahájila správní řízení za účelem stanovení povinnosti hradit příspěvek na úhradu péče poskytované nezletilé H.K. v zařízení žalované. V napadeném rozhodnutí rozhodla jedním výrokem. První větou výroku rozhodla, že se rodiči nezletilé (= M.K.) povinnost hradit příspěvek na úhradu péče nestanoví. Touto částí výroku napadeného rozhodnutí se však žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí již nijak nezabývala, nezdůvodnila jej. Nelze proto usoudit, jaké úvahy žalovanou právě k tomuto rozhodnutí vedly. Z obsahu správního spisu lze sice zjistit informaci o tom, že matka nezletilé je ve výkonu trestu a není pracovně zařazená, avšak v napadeném rozhodnutí není tato skutečnost nikterak hodnocena.

Rovněž druhá část (druhá věta) výroku rozhodnutí nenaplní požadavky § 68 odst. 2 věty první a druhé před středníkem správního řádu, dle kterého se *ve výrokové části rozhodnutí uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle kterých bylo rozhodováno, a označení účastníků*. Tato část výroku napadeného rozhodnutí postrádá přesnost, jednoznačnost a určitost, když náležitě nespecifikuje osobu povinnou k úhradě příspěvku. Z okolností daného případu je sice možno dovodit, že záměrem správního orgánu bylo uložit povinnost k úhradě příspěvku na úhradu péče v zařízení žalované nezletilé H.K., avšak výrok musí být bez jakýchkoliv pochybností jasný a zřejmý. Je tak možno konstatovat, že žalovaná rezignovala na povinnosti náležitě konkretizovat výrok svého rozhodnutí a toto rozhodnutí řádně odůvodnit. Řízení tak bylo zatíženo vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Důvodnými krajský soud shledal i námitky týkající se procesního pochybení žalované ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

S ohledem na dikci § 27 odst. 1 zákona č. 109/2002 Sb. je zřejmé, že k úhradě příspěvku na úhradu péče jsou povinni primárně rodiče nezletilého, přičemž samo nezletilé dítě se má na úhradě rovněž podílet. Je tedy možno dovodit, že v takovém případě se zájmy rodiče a dítěte mohou dostat do kolize. Podle § 37 odst. 1 zákona o rodině platí, že *žádný z rodičů nemůže zastoupit své dítě, jde-li o právní úkony ve věcech, při nichž by mohlo dojít ke střetu zájmů mezi rodiči a dítětem nebo ke střetu zájmů dětí týchž rodičů. Nemůže-li dítě zastoupit žádný z rodičů, ustanoví soud dítěti opatrovníka, který bude dítě v řízení nebo při určitém právním úkonu zastupovat.*

V posuzované věci z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo (a žalovaná tuto skutečnost nepopírá), že žalovaná v řízení jednala s nezletilou osobou, aniž by tato byla v řízení řádně zastoupena. Žalovaná sice oznámení o zahájení řízení i vydané správní rozhodnutí doručovala matce nezletilé jakožto její zákonné zástupkyni, učinila tak ovšem v situaci, kdy zájmy nezletilé a její matky byly zjevně v kolizi, a matka nezletilé tak v řízení nemohla jako zástupkyně nezletilé vystupovat. Je-li předmětem řízení výše příspěvku na úhradu péče poskytované dětem v zařízení, přičemž tento příspěvek jsou povinni hradit rodiče a v určitém případě se na jeho úhradě podílí také nezletilé děti, je zřejmé, že zájmy dítěte a rodiče zde mohou být rozporné. Na uvedenou situaci pamatuje také správní řád, který v § 32 odst. 2 písm. a) stanoví, že *správní orgán ustanoví opatrovníka a) účastníkovi uvedenému v odstavci 1, pokud nemá zákonného zástupce nebo nemůže-li ho zákonný zástupce zastupovat a nemá-li opatrovníka podle zvláštního zákona.* Právní řád tak neumožňuje, aby osoba byla zastoupena někým, kdo by nemusel řádně hájit její zájmy, např. proto, že zájmy zástupce jsou nebo mohou být se zájmy zastoupeného rozporné. V daném případě tedy měla být nezletilá zastoupena opatrovníkem, jehož zájmy nejsou v rozporu se zájmy nezletilé. Pouze tak je totiž možno účinně naplnit smysl institutu zastoupení a zajistit, aby v řízení byla práva nezletilé a její zájmy řádně hájeny. V důsledku výše uvedeného pak žalovaná v řízení ani nezjistila názor nezletilého dítěte na věc samu, když dítěti vůbec neposkytla možnost, aby bylo slyšeno buď přímo, nebo prostřednictvím zástupce či příslušného orgánu sociálně právní ochrany dětí.

Dle krajského soudu je tak v daném případě možno hovořit o absenci řádného procesu vedeného žalovanou v souladu se správním řádem, neboť kromě zahájení řízení a vydání rozhodnutí nebyly v řízení činy žádné jiné úkony. S ohledem na množství procesních pochybení přitom není na místě, aby se soud v této fázi zabýval tím, zda žalovaná stanovila příspěvek v souladu se zákonem či nikoli. K tomuto posouzení bude možno přistoupit až poté, kdy žalovaná provede řízení s řádně zastoupeným nezletilým účastníkem a výrok rozhodnutí náležitě, srozumitelným a přezkoumatelným způsobem odůvodní. Teprve tehdy bude moci krajský soud přezkoumat, zda výše příspěvku byla stanovena v souladu se zákonem.

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro konstatované vady řízení zrušil. Ve smyslu § 78 odst. 4 s. ř. s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž je žalovaná ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku.

[IV] Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Krajský soud však nezjistil, že by žalobci v řízení vznikly náklady převyšující jeho jinak běžnou úřední činnost, a proto žalobci náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovaná ve věci úspěšná nebyla, a proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 29. dubna 2014

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková